

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Praxis

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

reducentur ; cùm enim evidentissimum sit, cogitationes nostras ordinariè nasci ex affectibus , mox ubi hi ad Deum reversi fuerint, illicò illæ sequentur.

Quod si verò difficulter quis possit distractionem relinquere, eo quod cum aliqua voluptate illi immoretur, ille generosè semetipsum superare debet, cogitando : 1. se esse coram Deo & loqui divinæ Majestati. 2. magnum esse contemptum, relinquere ipsum ob nugas & quisquilias tractandas. 3. si ille tantæ est erga nos bonitatis, ut ne ad momentum quidem divinos oculos suos à nobis avertat : æquissimum sanè esse, ut nostros quoque ab ipso minimè avertamus, saltem pro illa hora, quâ ipsum oramus. Actus istâ ratione formari poterunt.

Praxis.

1. **Q**uonam feror, mi Deus ? anima mea ubi sumus ? Attende nos esse coram Deo, coram quo Angeli præ reverentia contremiscunt, & tu illum contemnis ?

2. Coram quo & cum quo loquimur ? ubi est honor, reverentia ac sensus Majestatis Dei, quæ hic præsens est ?

3. Vellesne facere, non dico Regi, sed homini mediocris conditionis, quod fecisti Deo tuo ? Qualis foret irreverentia, illum relinquere &, interrupto sermone cæpto, ad servos ipsius fortè præsentis se convertere, cumque iis aliis de rebus longè diversis sermones miscere ?

4. Quid

De
oratione

4. Quid igitur anima mea? nunquid ignoras tractandum tibi hic esse de negotiis maximi momenti pro tua perfectione ac salute: hoc cunctis tam parum tibi cordi est, ut etiam contempnas?

5. Age, ad nosmet redeamus. Vide, anima mea, qua ratione tota cœlestis curia præ reverentia coram tanta Majestate se demittat, atque omnes sancti oculos in illam continuò defigant? Quid enim? hoc cunctis quod omnes beatos ita abripit, ut animum tuum contineat satis dignum non est? prò! quantus Dei tui contemptus? quanta tua inconstantia & ignavia? In loco tam sancto, in tam sancta societate, coram tanta Majestate, in negotio tanti momenti a seò facile ac leviter à proposita te abripi finis materia, ut cum tuis cogitationibus ita impertinentibus, vanis atque inutilibus nugeris? Quod si Angelus nobiscum locuturus accederet, vel illum intueri minimè deberemus, quia cum longè majore Angelis agimus, ut quid igitur rebus adeo vilibus atque extravagantibus occupamur?

6. Mi Deus, quantæ mihi confusio est, non posse me ad modicum tempus captivari, ut loquar divinæ Majestati tuæ absque distractione? quàm misera est conditio mea? verùm noli me etiam modò à divino conspectu tuo, mi Deus, repellere.

7. Heu Domine! tu tanto zelo bonum meum prosequeris, ut mihi orationem ad me illius ope ditandum concesseris, & ego illam negligo?

8. Sine intermissione me respicis, Domine, meis omnibus necessitatibus ut prospicias. Quod si vel ad momentum tuos à me oculos deflecteres, protinus in nihilum meum relaberer. Quâ ergo ratione fieri potest, ut mei tantoperè immemor evadam, ut à te cogitationes avertam, neque toto corde meo cum divina Majestate tua loqui contendam?

9. Ad te revertor, Domine, detestor atque improbo cunctas cogitationes istas, quæ me à te abducunt, protestans illas contra meam exurgere voluntatem. Dic, Domine, ut fiat pax in corde meo & ad verbum tuum fieri.

10. Redeamus ad intentum, anima mea, atque opus interruptum resumamus, nobis ipsis amplius, quàm hactenus factum fuerit, attendentes. Adjuva me Domine per gratiam tuam, atque istam mentis evagationem pro peccato mihi ne reputes.

Præxer istæ attentè atque ex intimo corde exercitæ permagno haud carebunt emolumento. Quoties verò distractio recurrerit, ad eandem similiter praxin recurrendum erit: Quod si etiam usque adeò illa sit importuna, ut ne momentum quietis indulgeat, semper exercitium istud continuandum erit, toties distractionem repellendo, quoties aditum illa tentârit. Tempus etenim huic impensum certamini fructu suo minimè carebit, tamen si etiam toto orationis tempore aliud non faceres, quam quod ad versus distractiones decertares.

De
oratione

Quin imò fieri poterit, ut hicce conflictus Deo longè sit acceptior, quàm si quis perfectà potiretur recollectione.

*Distractionibus obviandi
media.*

UT verò radicitùs malo obvietur, ipsumque eminùs prospiciatur, remedia aliquot anteriora ad obviandum distractionibus efficacissima adducemus.

*Cassian.
collat. 1.
c. 8.*

Antiqui Patres crediderunt, Religiosum Dei gratià mediante eousque pertingere posse, ut absolutè suis cogitationibus dominaretur, sive per jugem atque indefinentem ad res bonas ac sanctas attentionem, vanarum atque impertinentium obliviscendo, sive acquirendo habitum sibiipsi invigilandi adeò firmum, ut ne unica quidem subeat mentem cogitatio, quam statim animus non advertat.

*Quomodo
fieriqueat,
ut cogita-
tionibus
nostris do-
minemur.*

Præalta profectò ea perfectio est, quam nisi post diutinum exercitium polliceri sibi nemo potest: quoniam tamen id impossibile non est, illuc conitendum erit, nobis præcipuè, qui vi Regulæ ac Professionis nostræ omnibus aliis Religiosis amplius Deo vacare tenemur.

Eximius quidam veteres nostros inter Anachoretas Religiosus plurimis in deserto exactis annis ab alio interrogatus, quem fructum ex adeo diutinis solitudinis annis, internisque exercitiis reportasset, respondit, id ei pro tunc sese minimè dicturum, sed solùm post decem dies, si tunc ei reverti luberet. Recessit igitur ille, ac decimo post die reversus ipsum mortuum reperit, simulque juxta ipsum responsum

his